Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ

Μία ζωὴ πλήρης πίστεως-ἀγάπης καὶ σοφίας

6ον

Η ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ἦταν δύσκολη. Ἡ δουλειὰ στὴν καπναποθήκη βαρειὰ καὶ σκληρὴ καὶ χωρὶς ἀπολαυή. Τουλάχιστον νὰ τοῦ ἔδινε τὸ ἀφεντικὸ ἕνα φτωχικὸ κοστουμάκι; Ἐλυωσαν τὰ δικά του. Τὰ παπούτσια του τρύπησαν. Καὶ ἦταν χειμῶνας. Πηγαίνει στὸ γραφεῖο τοῦ ἀφεντικοῦ. Τὸν βρίσκει στρογγυλοκαθισμένον, ἔχοντας ἐπάνω στὸ τραπέζι του ἕνα δίσκο μὲ μπακλαβάδες.

—Τί θέλεις;

—Κύριε... συγγνώμην, λυώσανε τὰ ροῦχα μου... Κυττάχτε.

—Νὰ γράψεις στὸ χωριὸ σου νὰ σοῦ τ' ἀντικαταστήσουν.

—Εἶναι φτωχοί... πολὺ φτωχοί. Ὁ πατέρας...

—Πήγαινε κι' ἔχω δουλειά. Πρόσεξε, γιατὶ θὰ σὲ διώξω!

Τὸ βράδυ, στὸ ἀχυρένιο στρῶμα ξαπλωμένος σκέφτεται. Πιστεύει ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν ἀφήνει κανέναν ἄνθρωπο ἀβοήθητο. Ναί, ἀλλά, πῶς νὰ ἐπικοινωνήση μὲ τὸν Χριστό; Στὴν παιδικὴ του ἀφέλεια, τοῦ ἔρχεται μιὰ ἰδέα: Νὰ Τοῦ γράψη!

Στὸ φῶς τοῦ λυχναριοῦ γράφει:

«Χριστέ μου, Σὲ ἐπικαλοῦμαι ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου, γιατὶ κρυώνω. Λυώσανε τὰ ροῦχα μου, τρυπήσανε τὰ παπούτσια μου, βγῆκαν ἔξω τὰ δάκτυλά μου. Ὑποφερω. Καὶ τὸ χειρότερο, ἀπειλοῦμαι μὲ ἀπόλυσιν ἀπὸ τὸν ἀφέντη, διότι δὲν δέχεται νὰ τὸν ὑπηρετοῦν κουρελιάρηδες. Μοῦ εἶπε νὰ γράψω στὸ σπίτι μου νὰ μοῦ στείλουν. Τοῦ εἶπα ὅτι οἱ γονεῖς μου εἶναι φτωχοὶ καὶ δὲν ἔχουν. Τὸ ξέρεις ἐσύ, Χριστέ μου. Τί νὰ κάμω; Ζητῶ συγγνώμην γιὰ τὴν ἐνόχληση, ἀλλὰ δὲν ἔχω κανέναν ἄλλον ἀπὸ ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου, τὸν Θεὸν καὶ Σέ, Χριστέ μου. Οἱ γονεῖς μου δὲν μποροῦν νὰ μὲ βοηθήσουν. Μήπως μπορεῖς Ἐσύ; Θὰ Σοῦ εἶμαι εὐγνώμων ἐφ' ὅρου ζωῆς. Σὲ προσκυνῶ καὶ Σὲ λατρεύω, ὁ δοῦλος Σου Ἀναστάσιος Κεφαλᾶς».

Στὸν φάκελλο γράφει: «Πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, εἰς Οὐρανούς».

Τὸ πρωὶ ξυπνάει νωρίτερα ἀπὸ τὸ συνηθισμενο. Οἱ δρόμοι ἔρημοι. Βγαίνοντας στὸ δρόμο, βλέπει τὸν ἀντικρυνὸ γείτονα, τὸν κύρ Θεμιστοκλῆ, ποὺ διατηροῦσε κατάστημα ψιλικῶν καὶ καπνοπωλεῖο, ὁ ὁποῖος εἶχε λάβει ἕνα ἀπὸ τὰ θρησκευτικὰ «μηνύματα» τοῦ μικροῦ Ἀνάστάση καὶ τὸν εἶχε πολὺ συμπαθήσει.

—Ἀναστάση, γιὰ ποῦ ἔτσι χαράματα;

—Γιὰ τὸ ταχυδρομεῖο...

—Τόσο πρωΐ;

—Ἀησμόνησα χθὲς τὸ βράδυ...

—Στάσου. Δῶσε μου ὅ,τι ἔχεις νὰ στὰ ταχυδρομήσω. Ἐκεῖ πάω. Κρυώνεις, καψερέ. Γύρισε πίσω. Θὰ πάρεις καμμιὰ πούντα ἔτσι μὲ τ' ἀγιάζι. Καὶ ποιὸς θὰ σὲ κυττάξει...

—Σᾶς εὐχαριστῶ.

Ὦ αὐτὸς ὁ κυρ Θεμιστοκλῆς, ὁ γειτονικὸς καταστηματάρχης!... Ἄγγελο νὰ τὸν πεῖ, ἀγάπη νὰ τὸν ὀνομάσει; Σίγουρα τὸν ἔστειλε ἐκεῖ κοντὰ του ὁ Πανάγαθος Θεός. Κάθε μιὰ τέτοια εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ χρεώνει. Χρεώνει τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν κρατᾶ δέσμιο. Φυσικὰ θὰ γούρλωσε ὁ χριστιανὸς τὰ μάτια ὅταν πρόσεξε τὸν παράξενο ἐκεῖνο φάκελλο. Ὑπονοιάστηκε, τὸ παρεβίασε καὶ συγκινήθηκε. Συγκινήθηκε πέρα γιὰ πέρα.

Σὲ μιὰ ἑβδομάδα ἔστειλε κανονικὸ ταχυδρομικὸ δέμα μὲ ροῦχα, παπούτσια, ἐσώρουχα καὶ λεπτά. Ἀπάνω — ἀπάνω τοποθέτησε μιὰ κάρτα μὲ καλλιγραφικὰ κεφαλαῖα: «Ὁ Χριστὸς στὸν Ἀναστάση».

Ἀδύνατο νὰ περιγράψει τὴ χαρά του. Ἔπεσε στὰ γόνατα κι' εὐχαριστοῦσε ἐκ βαθέων: «Χριστούλη μου, Χριστούλη μου, ἀγαπημένε μου. Τώρα, ὅτι θὰ μὲ λυπηθεῖς». Ἀπὸ τὴν εὐγνωμοσύνη του κόντευε νὰ χάσει τὸν ρυθμὸ τῆς πραγματικότητας. Ὡστόσο ταυτοχρόνως ἀκολούθησε ἕνα φοβερὸ ἐπεισόδιο. Ὀδυνηρό, ἀρκετὰ λυπητερὸ κι' ἐπικίνδυνο ποὺ κι' αὐτὸ στάθηκε εὐεργεσία, μιὰ κι' ἄνοιξε κατόπι διάπλατα τὸ δρόμο.

Τ' ἀφεντικὸ μόλις τὸν εἶδε ἔτσι στὰ γρήγορα ντυμένο, ποδεμένο «τοῦ κουτιοῦ» παραξενεύτηκε, ὑπονοιάστηκε. Τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ γιακὰ καὶ «ποῦ σὲ πονεῖ, καὶ ποῦ σὲ σφάζει». Τὸν ἔδερνε, τὸν ἔδερνε, τὸν κλωτσοῦσε, κόντευε νὰ τὸν ἀφίσει στὸν τόπο. Τοῦ κάκου γονάτιζε, τοῦ κάκου τοῦ φιλοῦσε μὲ σπαραγμὸ τὰ χέρια.

—Δὲν εἶμαι κλέφτης, κύριε.. Δὲν εἶμαι κλέφτης!

—Ποῦ τὰ βρῆκες;

—Ὁ Χριστός.. τὴν ἀλήθεια σᾶς λέγω.

—Πάρε κι' αὐτή, πάρε καὶ τὴν ἄλλη!...

Ἐν τέλει, τὸν γλύτωσε ὁ κύρ Θεμιστοκλῆς, ὁ ὁποῖος ἐπλη-

Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος

ροφορήθη τὰ διατρέξαντα καὶ ἀπεκάλυψε τὴν ἀλήθεια στὸ ἀφεντικὸ τοῦ Ἀναστάση.

Ὅσο γιὰ τὸν Ἀναστάση, ναὶ μὲν προσγειώθηκε ἀπὸ τὴν παιδικὴ του ἀφέλεια τῆς ἐπιστολογραφίας μὲ τὸν Χριστό, ἀλλὰ δὲν ἐκλονίσθηκε διόλου στὴν πίστη του. Εἶπε:

—Πραγματικά, τὰ ροῦχα μοῦ ἔστειλε ὁ Χριστός. Δι' ἑνὸς ἐκ τῶν ἀνθρώπων Του. Τὸ Εὐαγγέλιο μᾶς τὸ λέει. Ὅταν κάνωμε μία φιλανθρωπικὴ πράξη, τὴν κάνωμε πρὸς τὸν Χριστό. Παρεπονέθη ὁ Χριστὸς (στὸ κατὰ Ματθαῖον εὐαγγέλιο ΚΕ' 42—45). Πείνασα καὶ δὲν μοῦ δώσατε τροφή, δίψασα καὶ δὲν μοῦ προσφέρατε ἕνα ποτήρι νερό. Ἤμουν γυμνὸς καὶ δὲν μὲ ἐνδύσατε... Καὶ ὅταν τοῦ εἶπαν: «Μὰ πότε σὲ εἴδαμε πεινασμένον καὶ διψασμένον καὶ γυμνόν — τὶ λόγια εἶν' αὐτά;». Ὁ Χριστὸς ἀπήντησε: «Ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἑνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε» Ἦταν λοιπὸν ὁ Ἀναστάσης ἕνας ἐκ τῶν «ἐλαχίστων», τῶν δικαιούχων ἀντὶ τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ καὶ ὁ κύρ Θεμιστοκλῆς, ὡς ἐκτελῶν τὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ ἦταν κι' αὐτὸς ἐντεταλμένος Του. Ἔτσι, κατέληγε ὁ Ἀναστάσης πρέπει νὰ σκέπτεται ὁ καλὸς Χριστιανός. Νὰ σκέπτεται ὅτι ὁ Θεὸς ἐνεργεῖ διὰ μέσου ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ ἐνεργοῦν ἐν ὀνόματί Του. Καὶ σὲ κάθε ἄνθρωπο ποὺ ὑποφέρει καὶ ἔχει ἀνάγκη, νὰ σκέπτεται ὁ καλὸς Χριστιανὸς τὶ θὰ ἔκαμε ἂν εἶχε τὸν Χριστὸ μπροστά του καὶ νὰ προσφέρη... Ὁ Χριστὸς νὰ εἶναι πάντοτε στὴ ζωή μας παρών!

Ἕνας τέτοιος καλὸς Χριστιανὸς ἦταν ὁ κύρ Θεμιστοκλῆς. Ζωγραφιές, κάδρα καὶ ψιλικὰ πωλοῦσε στὸ μαγαζάκι του. Φαμελίτης ἄνθρωπος πάσκιζε ἀπ' αὐτὰ τὰ «μπιχλιμπίδια» νὰ γεμίση πέντε στόματα. Ἄνοιγε πρωΐ—πρωΐ, ἔκανε τὸ σταυρὸ του κοιτάζοντας κατὰ τὴν Ἁγιὰ Σοφιά, κρεμοῦσε τὰ κάδρα στὰ καρφιὰ ποὺ ἦταν στοὺς τοίχους ἔξω, πλάϊ στὴν πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ ἐπῆαιρνε μὲ τὸ φτερὸ τὴν σκόνη ποὺ κάθονταν ἄφθονη στὶς ζωγραφιές — σὲ χωματένιο, στενὸ σοκάκι ἦταν τὸ «κατάστημά» του καὶ περίμενε τὴν πελατεία. Μὰ ἦταν καὶ καλός, αἰσθαντικὸς ἄνθρωπος ὁ κύρ—Θεμιστοκλῆς καὶ «ἔπαιζε» τὸ μάτι του, ποὺ λέ νε. Ἔμπαινε ἕνα μαθητοῦδι νὰ πάρη μιὰ καραμέλα: «Χλωμὸ τὸ κακόμοιρο.. δὲν χορταίνει ψωμάκι φαίνεται» ἔλεγε μέσα του. Ἔτσι ἀπὸ μακρυὰ γνώριζε πάνω—κάτω τὴ φτώχεια μὰ καὶ τὸ χαρακτῆρα τῶν γειτόνων του. Τὰ καλὰ τους καὶ τὰ κακά τους. Μὰ ἐκεῖ ποὺ ἐστέκετο μὲ πολλὴ συμπάθεια ὁ νοῦς του ἦταν τὸ μικρὸ ἀγοράκι, ὁ Ἀναστάσης, ποὺ ζοῦσε ὁλομόναχο σ' ἕνα δωματιάκι ἀπέναντί του. Νύχτα ἔφευγε, νύχτα ἐρχόταν τὸ φτωχό, τὸ γλυκό, τὸ εὐγενικὸ ἀγοράκι. Δὲν χόρταινε κι' αὐτὸ ψωμάκι φαίνεται. Ἔτσι ἔλεγε τὸ χλωμὸ προσωπάκι του, τὰ πολὺ τριμμένα ροῦχα του, τὰ χαλασμένα παπούτσια του.

Ὅταν τοῦ ἔτυχε τὸ περιστατικὸ μὲ τὸ γράμμα πρὸς τὸν Χριστό, συγκινήθηκε. Καὶ εἶπε ν' ἀπαντήση ἐκ μέρους τοῦ Κυρίου ἡμῶν...

Ὅταν εἶδε τὸν μικρὸ Ἀναστάση μὲ τὰ καινούργια του ροῦχα, νὰ ἀστράφτη ἀπὸ χαρά, ἔνοιωσε καὶ αὐτὸς μεγάλη χαρά.

Τὸ βλεπε καὶ χαίρονταν ὁ κύρ—Θεμιστοκλῆς, μὰ δὲν ἔβαζε μὲ τὸ νοῦ του πὼς ὁ φτωχούλης ἐκεῖνος πιτσιρίκος ἦταν... ὁ σημερινὸς θαυματουργὸς ἅγιος Νεκτάριος!... Ποῦ νἄξερε!...

Ὁ Ἀναστάσης σύντομα ἔγινε γνωστὸς στοὺς φιλοθρήσκους κύκλους τῆς Πόλης.

Ἄφησε τὸ καπνοπωλεῖον καὶ προσελήφθη ὡς παιδονόμος στὸ σχολεῖον τοῦ Μετοχίου τοῦ Παναγίου Τάφου. Ἔκανε ἐκεῖ τὴν δουλειὰ του μὲ πολὺν ζῆλον. Δίδασκε στὶς κατώτερες τάξεις. Ἀλλὰ συγχρόνως ἐδιδάσκετο καὶ αὐτὸς τὰ μαθήματα τῶν τάξεων.

Στὰ εἰκοσί του περίπου χρόνια πῆγε στὴ Χίο. Τὸν ἐξετίμησαν καὶ τὸν ἐζήτησαν ὡς διδάσκαλον εἰς τὸ χωριὸ Λιθί. Ἐργαζόταν μὲ ζῆλο νὰ μάθη στὰ παιδιὰ γοήμματα, ἀλλὰ ταυτοχρόνως νὰ τοὺς μεταλαμπαδεύση καὶ τὴν Πίστι τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὄχι μόνον στὰ παιδιά, ἀλλὰ καὶ στοὺς γονεῖς των καὶ στοὺς μεγάλους. Πολλὲς φορὲς ἐκήρυττε στὴν Ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ. Τοὺς παρακινοῦσε καὶ ἰδιαιτέρως τὸν καθένα, στὴν εὐσέβεια καὶ στὴν ἀρετήν. Μετὰ δὲ τὸ μάθημα κλεινότανε στὸ δωμάτιόν του καὶ ἐκεῖ προσηύχετο καὶ μελετοῦσε. Ἐνήστευε πολὺ καὶ ἔτρωγε μόνον μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα. Εἶχε βάλει σκοπὸ νὰ σώση τὴν ψυχή του. Στὸ χωριὸ αὐτὸ ἔμεινε 7 χρόνια.

Τώρα ὅμως δυναμώνει ὁ πόθος, ποὺ εἶχε στὴν ψυχὴ του ἀπὸ μικρός, νὰ γίνη μοναχός. Θέλει ἐπίσης νὰ συμπληρώση τὶς γνώσεις του καὶ νὰ μελετήση τὰ Θεολογικὰ βιβλία. Ἀγαποῦσε τὴν ἀσκητικὴ ζωή. Γι' αὐτὸ ἀνέβαινε συχνὰ στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ ἀπὸ τὸν ὁσιώτατον Παχώμιον ἐλάμβανε συμβουλὰς καὶ ὁδηγίας γιὰ τὴν ἀγγελικὴ ζωή, ποὺ εἶναι ἡ ταχυτέρα ὁδὸς πρὸς ἠθικὴν τελειοποίησιν καὶ ἕνωσιν μετὰ τοῦ Θεοῦ.

Μετὰ ταῦτα, γράφτηκε ὡς ἀδελφὸς τῆς Νέας Μονῆς Χίου καὶ ἐκάρη Μοναχός.

Λαὸν τὸ «ἀγγελικὸν σχῆμα» ὠνομάσθη Λάζαρος καὶ διωρίσθη Γραμματεὺς τῆς Μονῆς. Ἡ Μονὴ αὐτὴ ἄλλοτε ἦτανε μεγάλη. Εἶχε ἑκατοντάδες μοναχούς. Καταλαβαίνει κανεὶς καὶ τώρα τὸ ἀρχαῖο μεγαλεῖο της ἀπὸ τὶς θαυμάσιες ψηφιδωτὲς εἰκόνες, ποὺ σῴζονται ἀκόμη. Εἶναί ἀριστουργήματα τεχνης. Πηγαίνουν ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμο νὰ τὶς θαυμάσουν.

Ἐκεῖ πλέον δίδεται τοῦ νεαροῦ Μοναχοῦ ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπιδοθῆ ἀπερίσπαστος εἰς τὸν καταρτισμὸν του τὸν ψυχικόν, στὰ μοναστικὰ του καθήκοντα καὶ στὴν μελέτη τῶν Ἁγίων Γραφῶν καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Στέπτεται δέ, πῶς θὰ μπορέση νὰ ἐργασθῆ καὶ διὰ τὸ ψυχικὸν ὄφελος τῶν συνανθρώπων του. Ἐπὶ τρία χρόνια ἀσκητεύει στὴν Νέα Μονή. Ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ τῆς Μονῆς ἐξετίμησαν τὴν ἁγίαν του ζωήν. Γι' αὐτὸ δὲ καὶ τὸν ἀγαποῦσαν πολύ.

Μετὰ ἕνα ἔτος ἀπὸ τὴν κουράν του, ἦτο ιτὸ 1877, χειροτονεῖται διάκονος ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Χίου Γρηγορίου, λαβὼν τὸ ὄνομα Νεκτάριος.

Ἦταν μιὰ μεγάλη στιγμὴ γιὰ τὸν Νεκτάριο. Κατὰ τὴν θεία λειτουργία, ἡ ὁποία ἐτελέσθη στὸν ναὸ τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ, ἡ συγκίνησις παρὰ λίγο νὰ τὸν καταβάλη.

Τὴν στιγμὴ ποὺ πρωτοφώναξαν τὰ χείλη τό: «Ὀρθοὶ μεταλαβόντες τῶν θείων, ἀχράντων καὶ ζωοποιῶν τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων ἀξίως εὐχαριστήσωμεν τῷ Κυρίῳ» τὰ μάτια δὲ βάστηξαν, ἡ φωνὴ ράγισε, ἔσπασε. Ἔσπασε μέσα στὸ λαρύγγι. Παοὰ λίγο νὰ λιποθυμοῦσε. «Κύριε, Πανευεργέτα, φιλάνθρωπε» συλλογιόταν κι' ἄφινε τὰ δάκρυα νὰ πέφτουν στὸ ἱερὸ μάκτρο. Ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρὸς θὰ παρευρισκόταν στὸ Θυσιαστήριο, θὰ παρακολουθοῦσε τὴν ἀναπαράσταση τοῦ σφαγιασμοῦ τοῦ θείκοῦ Ἀμνοῦ, θὰ κοινωνοῦσε καὶ τὰ «κατέλυε» τὸ πανάχραντον Σῶμα καὶ τὸ τίμιον Αἷμα τοῦ Εὐεργέτου. Δέος, τὸν εἶχε τυλίξει. Φόβος καὶ δέος.

Τὴν ἰδια ἐκείνη ἡμέρα ἔπειτα ἀπὸ τὶς ἐπισκέψεις, τὶς φιλοφρονήσεις, τὰ κεράσματα καὶ τὶς εὐχὲς τῶν συγγενῶν καὶ φίλων ἔνοιωσε ζάλη, ἔνοιωσε τὴν ἀνάγκη νὰ βγεῖ νὰ περπατήσει. Ζήτησε καὶ ἔλαβε ἄδεια ἀπὸ τὸν Ἡγούμενο γιὰ μιὰ ἐξοχικὴ περισυλλογή.

Ὁ ἐκλεκτὸς λογοτέχνης Σῶτος Χονδρόπουλος, ἕνας ἐκ τῶν βιογράφων του — ἴσως ὁ πλέον συναρπαστικος — γράφει σχετικῶς:

—Ἡ Χίος διαθέτει σχεδὸν παντοῦ ὡραία φύση, παντοῦ ὁμορφιές. Θέλεις πᾶς γυαλό—γυαλὸ στὶς ταντελωτὲς ἀκρογιαλιές θέλεις τραβᾶς ἀπὸ στερνά, σκαρφαλώνεις καὶ βρίσκεσαι σὲ λόφους καὶ δασάκια.

—Ἦταν δειλινὸ μετὰ τὸν Ἑσπερινὸ καὶ προτίμησε «τὴν ἔρημον», προτίμησε νὰ πήγαινε ἀπὸ στερνά. Περπάτησε δίχως νὰ τὸ καλοκαταλαβαίνει ἀργά—ἀργὰ τὴν ἀνηφοριὰ κάπου τέσσερα χιλιόμετρα, παρακολουθώντας τὸ χαμήλωμα τοῦ ἡλιου.

Ἤρεμα καὶ ἁπαλὰ ἐλαττωνόταν τὸ φῶς, ὥσπου μιὰ ἀπέραντη ἡσυχία, σὰν εὐλογία ἐξ οὐρανοῦ, περιέβαλε τὰ πάντα, ὥσαμε τὰ πέρατα τοῦ ὁρίζοντα. Τόσο βαθειὰ χάρηκε τὴν ἀνέκφρα στη καὶ μυστηριώδη στιγμή, ὅταν ἁπλώνεται ἡ νύχτα πάνω σὲ στεριὲς καὶ θάλασσες, ποὺ τὸν συνεπῆραν πάλι δάκρυα. Δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης.

—Σὲ λίγο Κύριε, θὰ ξαναλάμψει τὸ φῶς τοὺ πυρφόρον Σου ἄστρου. Σ' εὐχαριστῶ. Σ' εὐχαριστῶ ἐκ βαθέων. Μὴν ἐγκαταλείψεις πατέ, οὐδὲ κλᾶσμα δευτερολέπτου τὸν δοῦλον Σου. Δίχως Ἐσέ, πῶς καὶ διατὶ νὰ ζήσω; Μὴν ἐπιτρέψεις οὔτε δευτερόλεπτον τοῦ δευτερολέπτου νὰ φαντασθεῖ ὅτι κατι εἶναι, ὅτι κάτι ἔγινεν, πῶς ἔλαβεν ἀξίαν. Κι' ὅταν οἱ ἀδελφοὶ μου οἱ ἄνθρωποι γύρωθεν, ἁμαρτάνουν, ὦ τοῦτο τὸ ρᾶσον ἂς γίνεται τρυφερὴ ἀγκάλη, κόρφος μανούλας, ποὺ ἰατρεύει κάθε νοσηρὰν ἐνόχλησιν καὶ ὁδηγεῖ εἰς ἀναψυχήν.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΜΟΥΣΙΚΗ

Ἡ πειρατεία δίσκων στὰ χέρια Μαφφίας

ΤΖΙΡΟΣ 500 ΕΚ. ΔΟΛΛΑΡΙΑ

ΑΜΣΤΕΡΝΤΑΜ. Μίαν ἡμέραν εἰς τὸ Ἑλ Πάζο τοῦ Τέξας, ὁ Τζιούλς Γυάρνελλ, εἰδικὸς σύμβουλος κατὰ τῆς πειρατείας δίσκων τῆς Ἀμερικανικῆς βιομηχανίας δίσκων εὑρέθη ἐνώπιον τῆς κάννης ἑνὸς ὁπλοπολυβόλου. Ἡ κάννη ἦτο μεγάλη, ὡς δὲ εἶπεν ὁ Γυάρνελλ εἰς τὸ πρόσφατον διεθνὲς συνέδριον Βιομηχανίας Μουσικῆς εἰς τὸ Ἀμστερδάμ, «ἡ κάννη, καθὼς ἐπλησίαζε, ἐγίνετο ὁλονέν μεγαλειτέρα».

Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐκράτει τὸ ὁπλοπολυβόλον τοῦ ὡμίλησε μὲ ὀλίγα καὶ «κοφτὰ λόγια:

—Φύγε ἀπὸ τὴν πόλιν μὲ τὸ πρῶτον ἀεροπλάνον καὶ μὴ ξαναπατήσης.

Ὁ Γυάρνελλ εἶναι ἄνθρωπος θαρραλέος, ἡ δὲ ἐργασία του ἀπαιτεῖ τόλμην καὶ προστατεύεται ὑπὸ τοῦ νόμου, ἀλλά, ὅταν εἶδε τὸ ὅπλον νὰ σκοπεύη τὴν καρδίαν του καὶ τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος τὸ ἐκράτει ἀποφασισμένον νὰ μὴ διστάση νὰ τὸ χρησιμοποιήση, ἀπεφάσισε νὰ ὑπακούση εἰς τὴν ἐντολήν.

—Ὅταν ἐπέστρεψα εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, τὸ τηλέφωνον τῆς οἰκίας μου, πού εἶναι ἀκαταχώρητον εἰς τοὺς ἐπισήμους καταλόγους, ἐκτύπησε πολλὰς φορὰς καὶ μία σκληρὴ φωνὴ μοῦ ἔλεγε: «Ξεύρομε πάντοτε ποῦ θὰ σὲ βροῦμε. Λοιπόν, πρόσεχε!».

ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΝΤΙΓΡΑΦΕΩΝ

Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Γυάρνελλ, εἶναι νὰ διεξάγη ἀνακρίσεις σχετικῶς μὲ τὴν δραστηριότητα μιᾶς ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας συμμορίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου: τῆς συμμορίας ἀντιγραφέων μαγνητοφωνικῶν ταινιῶν καὶ δίσκων εἰς φθηνὰς ἐκδόσεις, οἱ ὁποῖοι χρησιμοποιοῦν ὑλικὰ κατωτέρας ποιότητος καὶ δὲν πληρώνουν πνευματικὰ δικαιώματα.

—Ἕως τώρα», λέγει ὁ Γυάρνελλ, «ἡ βία περιωρίζετο εἰς τὰς μεταξὺ των σχέσεις. Τώρα ὅμως, στρέφονται καὶ κατὰ τῶν νομίμων διωκτῶν των. Ὡρισμένα ἀπὸ τὰ τηλεφωνήματα τὰ ὁποῖα ἔλαβα — ἦσαν, πράγματι, ἀνατριχιαστικά.

Ἀπαντῶν εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν, εἰς τὸ συνέδριον τοῦ σὲρ Τζὼν Ρήντ, προέδρου τῆς μεγάλης Βρεταννικῆς ἑταιρείας δίσκων καὶ μαγνητοταινιῶν μουσικῆς EMI, ὁ ὁποῖος ὑπολογίζει ὅτι αἱ ἀπώλειαι τῶν ἑταιρειῶν καὶ τῶν κατόχων τῶν πνευματικῶν δικαιωμάτων ἐκ τῆς δισκοπειρατίας ἀνέρχονται εἰς 500 περίπου ἑκατομμύρια δολλάρια ἐτησίως, ὁ Γυάρνελλ εἶπεν ὅτι ὁ ἀριθμὸς οὗτος εἶναι λίαν μετριοπαθής, ἐξήγησε δέ ὅτι, ὅταν μία ἐμάς δημοσιογράφων μετέβη, πρὸς ἔρευναν εἰς τὸν Φοίνικα τῆς Ἀριζόνας, ἤκουσαν κρυφίως μίαν τηλεφωνικὴν συνομιλίαν μεταξὺ δύο ἀτόμων τοῦ ὑποκόσμου, τὰ ὁποῖα ἔλεγαν ὅτι παρήγαγον 100.000 παρανόμους μαγνητοταινίας ἑβδομαδιαίως, ὑπελόγισε δέ ὅτι ἡ παράνομος αὐτὴ βιομηχανία κερδίζει περὶ τὰ 330 ἑκατομμύρια δολλάρια ἐτησίως εἰς μόνας τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας.

ΑΙ ΝΟΜΙΜΟΙ ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ

Αἱ νόμιμοι ἑταιρεῖαι μαγνητοφωνήσεως καὶ δισκογραφήσεως μουσικῆς προσπαθοῦν νὰ προστατεύσουν τὴν βιομηχανίαν των, ἡ ὁποία ἔχει κύκλον ἐργασιῶν 2 δισεκατομμυρίων δολλαρίων ἐτησίως εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας καί, ἴσως, ἰσόποσον εἰς τὸν ὑπόλοιπον κόσμον. Τὸ συνέδριον συνεκλήθη εἰς τὸ Ἀμστερδαμ διότι ἡ πόλις αὐτὴ θεωρεῖται ὡς τὸ ἐπίκεντρον τῆς Εὐρωπαϊκῆς μαγνητοπειρατείας καὶ δισκοπειρατείας τῆς Εὐρώπης.

Ὁ Γυάρνελλ, ὁ ὁποῖος λέγει ὅτι τὸ γραφεῖον του μὲ τὸ ἐπιτελεῖον του ἐξ ἐπιλέκτων δικηγόρων ἐξασφαλίζει εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν βιομηχανίαν δίσκων καὶ μαγνητοταινιῶν μουσικῆς περὶ τὰ 500 ἑκατομμύρια δολλάρια ἐτησίως, δηλοῖ ὅτι κάθε φορὰν ποὺ ἕνας δίσκος σημειώνει ἐπιτυχίαν εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, τεραστία ποσότης μαγνητοταινιῶν του ἀποστέλλεται εἰς τὸ ἐξωτερικὸν πρὸς πώλησιν. Εἰς τὸ συνέδριον ἀνεγνώρισε τὸν μεγαλείτερον πειρατὴν μαγνητοταινιῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν νὰ περιφέρεται μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ συνεδρίου τὰ ὁποία, φυσικά, δὲν ἐγνώριζαν τὴν ἰδιότητά του.

—Φαντάζομαι ὅτι ἦλθε διὰ νὰ ἰδῆ ποίαι θὰ εἶναι αἱ ἀντιδράσεις τοῦ συνεδρίου εἰς τὴν πειρατείαν», εἶπε.

Ἀπαγορεύει πώληση νέου κομπιοῦτερ στὴ Σοβ. Ἕνωση ὁ πρόεδρος Κάρτερ

ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ. Κυβερνητικὸς ἐκπρόσωπος ἀπεκάλυψε στὴν Οὐάσιγκτων, ὅτι ὁ Πρόεδρος Κάρτερ, θὰ ἐπέμβη καὶ θὰ ἀπαγορεύση τὴν πώληση πρὸς τὴν Σοβιετικὴ Ἕνωση, ἑνὸς ὑπερτέλειου ἠλεκτρονικοῦ ὑπολογιστοῦ, ἂν τὸ Ἀμερικανικὸ ὑπουργεῖο Ἐμπορίου χορηγήση τὴν αἰτηθεῖσα ἄδεια πωλήσεως, βασιζόμενο ἁπλῶς στὶς ἐμπορικὲς συμφωνίες ποὺ ὑφίστανται μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν.

Ὁ ἠλεκτρονικὸς αὐτὸς ὑπολογιστὴς, γνωστὸς μὲ τὴν ἐπωνυμία «Σάϊμερ 76», στοιχίζει 13 ἑκατομμύρια δολλάρια καὶ ἔχει παραχθῆ ἀπὸ μία μεγάλη ὁμερικανικὴ ἑταιρία καὶ ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωση παρήγγειλε ἤδη ἕνα ἀπὸ αὐτοὺς γιὰ τὸν ἐμπλουτισμὸ τῆς Μετεωρολογικῆς της Ὑπηρεσίας.

Ἐν τούτοις, οἱ Ἀμερικανοὶ εἰδικοὶ ἐξήγησαν στὸν Πρόεδρο Κάρτερ, ὅτι ὁ ἠλεκτρονικὸς αὐτὸς ὑπολογιστής, μπορεῖ πολὺ εὔκολα καὶ μὲ ἐλάχιστες μετατροπὲς καὶ προσθῆκες, νὰ χρησιμοποιηθῆ γιὰ τὴν ἐπισήμανση τῶν ἐνταμένων ἤδη πυραύλων καθὼς καὶ γιὰ ἄλλες ἀνάλογες στρατιωτικὲς χρήσεις.

Ὁ κυβερνητικὸς ἐκπρόσωπος ἀπεκάλυψε ἐξ ἄλλου, ὅτι ὁ ἐπὶ θεμάτων ἐθνικῆς ἀσφαλείας σύμβουλος τοῦ Προέδρου Κάρτερ, κ. Μπρεζίνσκυ ἀπέστειλε ἤδη ἐπιστολὴ πρὸς τὸ Ἀμερικανικὸ ὑπουργεῖο Ἐμπορίου, στὴν ὁποία ἀναφέρει ὅτι γιὰ τοὺς προαναφερθέντες λόγους ὁ πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν διαφωνεῖ στὴν πώληση τοῦ ἠλεκτρονικοῦ αὐτοῦ ὑπολογιστοῦ στὴν Σοβιετικὴ Ἕνωση.

ΤΕΧΝΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΥΡΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Τὸ γραφεῖον μας συντάσσει τοὺς εἰδικοὺς Κανονισμοὺς Πυροσβ. Ὑπηρεσίας Βιομηχανιῶν — Βιοτεχνιῶν κ.λ.π., ὀργανώνει τὸ προσωπικόν καὶ τὸ ἐκπαιδεύει εἰς τὸν χειρισμὸν τῶν πυροσβεστικῶν μέσων καὶ τὴν καταπολέμησιν τῆς φωτιᾶς

Ἐνεργεῖ ἔλεγχον, ἀνακαίνισιν καὶ ἀναγόμωσιν τῶν πυροσβεστήρων

ΟΔΟΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ — ΑΓΙΑΣ ΣΟΦΙΑΣ
ΤΗΛΕΦ. 421—092

ΚΛΕΙΔΙΑ Σ' ΕΝΑ ΛΕΠΤΟ
ΕΠΙΣΚΕΥΑΙ ΑΝΑΠΤΗΡΩΝ ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΑ ΠΑΝΤΟΣ ΤΥΠΟΥ

τοποθετοῦμε σοῦστες ἐξωθύρας
ΑΝ ΚΛΕΙΣΤΕΙΤΕ